

Arrest

nr. 111 304 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Ugandees staatsburger te zijn, van Alur-origine, afkomstig van Parombo in het noordwesten van Uganda. Toen u 12 jaar oud was, was u op internaat. U ontdekte er dat u lesbisch was, toen u op een keer diepe gevoelens kreeg terwijl u onder de douche stond met twee vriendinnen. U hield deze gevoelens op dat moment nog verborgen uit schaamte en angst. U startte wel een relatie met (M.) op 12-jarige leeftijd. (M.) was een meisje van wie op school geweten was dat ze lesbisch was. U zocht toenadering en jullie hadden weliswaar geen seksuele relatie maar jullie kusten wel. Na twee maanden werd de relatie gestopt en u zag (M.) niet meer.

In 2004 maakte u uw gevoelens bekend aan (G.), uw beste vriendin en leeftijdgenote. U vertelde haar dat u gevoelens voor haar had. Later, toen jullie een keer dronken waren na de examens in het 4e

jaar, begon u haar te kussen en (G.) verzette zich niet. Sindsdien hadden jullie een relatie. Jullie verzwegen die echter.

Toen u in het laatste jaar van het secundair zat en uw eindexamens beëindigd waren, in 2006, kwam uw tante bij u langs om u te zeggen dat er een man een huwelijksaanzoek voor u had gedaan. U wou echter niet met die man huwen en zei dat ook tegen uw tante. Uw tante zei hierop dat ze dit moest voorleggen aan uw vader. Uw vader wou echter dat u het huwelijk zou accepteren. U vroeg enige bedenktijd voor u een beslissing nam en in die tijd dacht u na over een oplossing. U vertelde alles aan uw nicht (K.), die u aanraadde het dorp te verlaten. Ze bracht u in contact met mama (L.), die een restaurant had in Nansana, een suburb van Kampala waar u kon gaan werken. U kon ook bij mama (L.) inwonen. Omdat u echter gevoelens begon te krijgen voor de andere meisjes die bij mama (L.) inwoonden, en omdat u geen problemen wou met mama (L.), besloot u met uw geld iets te huren en alleen te gaan wonen in Nansana.

In 2007 besloot u terug te keren naar uw dorp en familie om er uw schoolresultaten op te halen en omdat u dacht dat de situatie misschien verbeterd zou zijn. Uw vader was echter nog steeds enorm boos op u en riep, zonder uw medeweten, een familiemeeting bijeen. Hierop vroeg hij u in aanwezigheid van uw familie en drie 'elders' van het dorp, opnieuw of u het huwelijk wou aanvaarden. U weigerde opnieuw en zei dat u verliefd was op iemand anders. U werd gedwongen deze persoon voor te stellen aan de familie omdat u niet zelf mocht kiezen met wie u zou trouwen. U zei er dat u verliefd was op (G.), waarop uw vader zeer slecht reageerde en u stak met een mes in uw hoofd. U slaagde erin te ontsnappen en keerde terug naar Kampala waar u besloot dat u (G.) dringend naar de stad moest laten komen omdat ze anders ook gevaar zou lopen nu uw familie van jullie relatie afwist. U regelde haar komst naar Kampala en (G.) kwam. Jullie woonden samen in uw woning.

U had in Kampala echter ook een relatie met (O.), die niet afwist van uw relatie met (G.). Toen (O.) (G.) bij u aantrof, begonnen beiden te vechten waarop de burens er de politie bijhaalden. Jullie werden alledrie naar het politiekantoor gebracht waar (O.) verklaarde dat u en (G.) een koppel waren. Jullie werden drie dagen vastgehouden en beledigd, maar nergens van beschuldigd. (G.) liet haar neef contacteren, die jullie op borg vrij kreeg. Hierna besloten jullie te verhuizen omdat de burens nu op de hoogte waren van jullie relatie en omdat u niet wou dat (O.) jullie nog zou terugvinden. Jullie bleven wel in Nansana wonen.

Op 19 november 2009 gingen u en (G.), samen met een vriendin, naar een demonstratie over mensenrechten. Daar werden jullie opnieuw opgepakt, en nu werden jullie door de politie gedurende 4 dagen vastgehouden. (G.)'s neef kreeg jullie weer vrij op borg en waarschuwde jullie dat het de laatste keer was dat hij jullie zou helpen. Hij was ook boos op jullie omwille van jullie relatie. (G.) moest van hem ook haar koffers bij u pakken en moest met hem meegaan naar zijn woning om daar te gaan wonen. Sindsdien woonde u alleen in Nansana.

Vervolgens werd u in mei 2011 ontslagen door mama (L.) die er ook achter gekomen was dat u lesbisch was en die u zei dat u moest vertrekken omdat ze het zich niet kon veroorloven klanten te verliezen omwille van u. In september 2011 werd u ook door uw huisbaas uit uw woning gezet.

Hierna ging u naar een vriendin (S.), die in een hotel werkte. U legde uw problemen aan haar uit en u kon even bij haar verblijven. Ondertussen contacteerde zij enkele vrienden die documenten voor u maakten. (S.) bracht u ook in contact met de Ghanese (A.), die in België woonde. Zij reisde vervolgens met u naar België waar u op 10 oktober 2011 aankwam. U verbleef nog 15 dagen bij (A.) alvorens op 25 oktober 2011 asiel aan te vragen.

Twee maanden na uw aankomst in België begon u naar het Rainbowhouse te gaan, waar u uw huidige partner (M.G.) leerde kennen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen betreffende uw lesbische geaardheid, die ernstig doen twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de beleving van uw beweerde lesbische geaardheid.

Zo verklaarde u in Oeganda geen lid geweest te zijn van een organisatie ter ondersteuning van LGBTI's, onder andere omdat u voelde dat u een normaal leven leidde, u uw vriendin bij zich had en dat was wat u nodig had (zie gehoor CGVS, p.11). Deze verklaring komt echter totaal niet doorleefd over voor iemand met een lesbische geaardheid, die ze angstvallig moet geheim houden in een vijandige omgeving. Bovendien haalde u aan twee maal gearresteerd geweest te zijn omwille van uw geaardheid, wat uw verklaring dat u een normaal leven leidde en daardoor geen behoefte had aan contact met ondersteunende organisaties, zeer merkwaardig maakt. Deze verklaring toont immers aan

dat u absoluut geen voeling heeft en u zich absoluut niet kan inbeelden welke problemen mensen met een lesbische geaardheid in een land als Oeganda dagelijks ondervinden.

Dezelfde opmerking geldt trouwens voor uw verklaringen betreffende de manier waarop u ontdekte dat (O.) lesbisch was en hoe jullie een relatie begonnen. U verklaarde immers dat het een 'normaal verloop' van de relatie was, 'je ontmoet iemand en hoe meer tijd je met iemand doorbrengt' (zie gehoor CGVS, p. 12). Geconfronteerd met het gegeven dat het in Oeganda toch geen normale gang van zaken is, dat twee vriendinnen een relatie beginnen, verklaarde u enkel dat ze normaal bij u langskwam en dat het gebeurde. Verder gevraagd naar hoe het dan precies gebeurde, haalde u inderdaad gewoon aan dat jullie iets dronken en dat u toen zei dat u lesbisch was waarop zij u zei dat ze ook tot u aangetrokken was (zie gehoor CGVS, p.12). Gevraagd of u dan al voordien wist of ze lesbisch was, gezien het blijkbaar 'normale' verloop van jullie gesprek, verklaarde u dat u dat leerde nadat u wat tijd met haar had doorgebracht. Hierop gevraagd hoe u dat dan leerde, antwoordde u echter dat u het leerde door de manier waarop ze reageerde toen u haar zei dat u in haar geïnteresseerd was (zie gehoor CGVS, p.12), wat toch weer impliceert dat u voordien dan toch niet op de hoogte was van haar lesbische geaardheid. U slaagt er bijgevolg niet in een coherent relaas te doen van het ontstaan van deze relatie met (O.).

Ook uw 'beslissing' om tijdens een familiemeeting plots uw lesbische geaardheid aan te kondigen, komt totaal niet doorleefd over. Uit uw verklaringen blijkt dat u diverse afwegingen maakte, alvorens deze aankondiging te doen. Immers, geconfronteerd met het feit dat u toch moest verwacht hebben dat de boel als het ware zou ontploffen als u dergelijke aankondiging daar zou doen, reageerde u door te stellen dat het wel moeilijk was maar dat u niet wist hoelang u zou het zou kunnen volhouden te zeggen dat u niet wou trouwen en dat u dan dacht 'wat als ik nu zeg wie ik ben.' (zie gehoor CGVS, p.15). U verklaarde bovendien dat u onder druk stond omdat ze u dwongen iets te doen wat u niet wilde, namelijk trouwen met een man waar u geen gevoelens voor had (zie gehoor CGVS, p.15). Het komt echter helemaal niet aannemelijk over dat iemand die reeds jaren lang haar seksuele geaardheid dient verborgen te houden, en die verklaart geweten te hebben dat haar omgeving er slecht op zou reageren, op zo'n moment toch aan iedereen verkondigt dat ze lesbisch is. Immers, uw bewering dat u het nu wel moest vertellen en dat het uit de hand aan het lopen was (zie gehoor CGVS, p.15) komt onaannemelijk over aangezien u reeds eerder, zonder al te veel moeite, uit het dorp was vertrokken om in de stad te gaan wonen. U beschikte in Kampala bovendien over een woning en werk. U stond dus allerminst in uw dorp onder druk om zich dergelijke problemen op de hals te halen. Het komt dus allerminst geloofwaardig over dat u tijdens een familiemeeting uw geaardheid zou bekend gemaakt hebben en het getuigt opnieuw van weinig doorleefdheid dat u dergelijke verklaringen aflegt.

Verder zijn ook uw verklaringen met betrekking tot hoe u uw protestante geloofsovertuiging verenigt met uw seksuele geaardheid bedenkelijk te noemen. Zo verklaart u wel dat de protestanten lesbische vrouwen veroordelen maar verklaart u er nooit zelfs aan gedacht te hebben te stoppen naar de kerk te gaan (zie gehoor CGVS, p.16). U probeert zelfs de protestantse kerk nog te verdedigen door te stellen dat het niet elke dag is dat ze daarover spreken (zie gehoor CGVS, p.16) en verklaart ook dat het de religie is die u reeds sinds uw kindertijd volgt. Het is merkwaardig dat u blijkbaar niet kritisch staat tegenover de overtuiging van uw religie wat betreft mensen met een lesbische geaardheid. Nochtans verklaart u anderszijds met een vroegere schoolvriendin op twaalfjarige leeftijd reeds een zeer diepgaande discussie te hebben gehad over de lesbische geaardheid van een ander meisje (zie gehoor CGVS, p.13). Geconfronteerd met het feit dat dit toch wel een zware discussie is om die al op zo jonge leeftijd te hebben, vermeldde u dat u dergelijke discussies had omdat u altijd al een sterk karakter had en omdat u normaal ook dingen wil ontdekken. In dat opzicht is het zeker merkwaardig dat u zich bij uw religie niet meer (kritische) vragen hebt gesteld.

Vervolgens blijkt u ook niet veel interesse gehad te hebben in het leven en de ervaringen van andere lesbische vrouwen in uw leven, wat toch merkwaardig is in een land als Oeganda. Bovendien verklaart u in België wel nood te hebben gehad bij mensen te zijn die voelen zoals u (zie gehoor CGVS, p.11), waardoor toch mag verwacht worden dat u daar in een land als Oeganda, wanneer u dan lesbische vriendinnen had, toch ook nood aan zou hebben gehad om gevoelens en ervaringen te delen. Tijdens uw verklaringen bleek u echter buiten uw drie achtereenvolgende partners (M.), (G.) en (O.), slechts twee andere lesbische vrouwen te kennen, (B.) en (J.). U verklaarde 'fysiek' geen andere lesbische vrouwen te kennen (zie gehoor CGVS, p.17). Zowel (B.) als (J.) bleken daarenboven vriendinnen te zijn van (G.) (zie gehoor CGVS, p.12, 18). Gevraagd hoe (G.) ontdekte dat (B.) dan lesbisch was, verklaart u dat niet te kunnen uitleggen (zie gehoor CGVS, p.12). Gevraagd hoe (G.) (J.) leerde kennen, zei u dat (G.) u dat niet uitlegde en dat u dat niet vroeg (zie gehoor CGVS, p.18). U blijkt blijkbaar weinig geïnteresseerd in andere lesbische vrouwen en in de relatie van uw partner met hen. Ook met uw partners sprak u blijkbaar niet over eventuele problemen die hun lesbische geaardheid veroorzaakte in een land als Oeganda. Jullie hadden het blijkbaar niet over de moeilijkheden om hun religies te verenigen met hun geaardheid (zie gehoor CGVS, p.16). Ook kwamen tijdens uw relaties met

vrouwen blijkbaar geen problemen ter sprake die die vrouwen zouden gehad hebben omwille van hun geaardheid (zie gehoor CGVS, p.17). Het is merkwaardig dat geen van de vrouwen met wie u een relatie had, blijkbaar problemen zouden hebben gehad omwille van hun geaardheid, buiten dan de twee arrestaties waar u zelf bij betrokken was.

Ook aangaande uw verklaringen betreffende uw beweerde opeenvolgende relaties op zich kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt die verder de geloofwaardigheid van uw lesbische geaardheid ondermijnen.

Zo is het merkwaardig dat u, hoewel u verklaarde dat jullie een zeer ernstige relatie hadden en jullie reeds sinds 2001 samen waren (zie gehoor CGVS, p.2), sinds uw komst naar België totaal geen contact meer hebt met (G.). Ook in Oeganda verklaarde u haar een laatste keer gezien te hebben in 2009 en haar in 2011 een laatste keer gesproken te hebben (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaarde nochtans dat ze sinds jullie tweede arrestatie in een andere suburb van Kampala woonde (zie gehoor CGVS, p.3), wat toch geen onoverbrugbare afstand is. Later tijdens het gehoor verklaarde u immers ook dat (G.) nadat jullie gearresteerd waren in november 2009, bij haar neef ging wonen, maar u verklaarde hierbij dat jullie elkaar nog wel op occasionele basis zagen (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaart bovendien dat (G.) geen problemen had met haar familie (zie gehoor CGVS, p.10), wat het toch merkwaardig maakt dat jullie elkaar sinds 2009 totaal niet meer zouden hebben ontmoet. Bovendien is het niet aannemelijk dat u uw partner (G.), met wie u deze langdurige, serieuze relatie had, helemaal niet op de hoogte bracht van uw nakende vertrek uit Oeganda (zie gehoor CGVS, p.2). Gevraagd waarom u (G.) niet inlichtte over uw plannen om te vertrekken, verklaart u dat u verward was en voegt u eraan toe dat u ook uw GSM diende te verkopen waardoor u haar niet kon bereiken (zie gehoor CGVS, p.14), wat toch een wel heel opmerkelijke verklaring is. Immers, wanneer u dan gevraagd wordt of u dan niet iemand anders zijn GSM kon gebruiken haalt u weer een andere reden aan, namelijk dat u niet echt wist welke plannen de mensen die uw reis regelden hadden (zie gehoor CGVS, p. 14). U verklaarde ook later dat u pas geïnformeerd werd op een later moment over de concrete plannen (zie gehoor CGVS, p. 17). Deze uitleg volstaat echter allerminst. Het is duidelijk dat u wel op de hoogte was dat u Oeganda zou verlaten, aangezien u stelde dat (S.) u zei dat ze u uit het land wilde laten vluchten en naar Canada wilde laten gaan (zie gehoor CGVS, p.5). U diende immers ook uw bankkaart aan (S.) te geven om de afgesproken som geld af te halen (zie gehoor CGVS, p.8). Hiermee geconfronteerd en dan ook de vraag gesteld of u dan niet vroeg waar al dat geld voor was, bevestigde u dat u dat vroeg en gaf u aan niet gevraagd te hebben of (G.) mee kon (zie gehoor CGVS, p.17). U verklaarde opnieuw dat u verward was en dat er veel in uw gedachten omging. De vaststelling dat op dat moment (G.) alvast niet in uw gedachten omging, hoewel u eerder verklaarde dat jullie er samen ooit aan dachten het land te verlaten (zie gehoor CGVS, p.17), doet vragen rijzen bij de relatie die u beweert te hebben gehad met (G.).

Ook uw verklaring dat u niet weet of (G.)'s neef haar familie op de hoogte bracht van haar lesbische geaardheid (zie gehoor CGVS, p.10) tast uw verklaringen betreffende uw relatie met (G.) grondig aan. Het is immers niet aannemelijk dat jullie hierover met elkaar niet zouden gesproken hebben. Later tijdens het gehoor, gevraagd of (G.)'s familie op de hoogte was van haar geaardheid, antwoordde u merkwaardig genoeg 'Nee, maar nu wel.'. Gevraagd hoe ze het dan nu wel weten, blijkt (G.) echter enkel tegen u gezegd te hebben dat haar moeder het vermoedde maar u weet niet uit te leggen hoe (G.) dat dan weer wist. U verklaarde enkel : 'dat is wat ze me zei' (zie gehoor CGVS, p.14-15), wat toch merkwaardig is aangezien mag verwacht worden dat jullie op dergelijke gespreksonderwerpen toch dieper zouden ingaan. Verder bent u er niet van op de hoogte of (G.) buiten u andere vrouwelijke partners had. U verklaarde dat ze dat met u niet deelde en dat u dat niet te weten kwam (zie gehoor CGVS, p.16). Ze deelde echter blijkbaar wel met u dat ze een mannelijke partner had (zie gehoor CGVS, p.19), waardoor het toch raar overkomt dat jullie het dan niet hadden over eventuele eerdere vrouwelijke partners. Ten slotte verklaart u dat (G.), hoewel jullie een jaar lang samen woonden, helemaal geen bezoek kreeg terwijl ze bij u woonde (zie gehoor CGVS, p.19) wat toch merkwaardig is aangezien ze duidelijk wel (lesbische) vriendinnen had voor wie ze niets te verbergen had (zie gehoor CGVS, p.12, 18). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw lesbische relatie grondig aan.

Uw verklaringen betreffende uw lesbische geaardheid worden echter nog verder ondermijnd. Zo verklaarde u een tweede keer gearresteerd te zijn naar aanleiding van een deelname aan een demonstratie (zie gehoor CGVS, p.7). Voor de DVZ verklaarde u dienaangaande: Wij - als lesbische vrouwen - voelden dat wij moesten opkomen voor onze rechten (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ dd. 25/10/2011, p.3). Gevraagd hoe u dan deelnam aan deze demonstratie haalde u aan dat jullie probeerden te pleiten voor mensenrechten. Specifiek gevraagd hoe u dat dan (persoonlijk) deed, relativeert u uw rol sterk en gaf u aan niet actief deelgenomen te hebben (zie gehoor CGVS, p.11). U kan trouwens ook niet toelichten wie de demonstratie organiseerde waaraan u verklaart te hebben deelgenomen (zie gehoor CGVS, p.10). Gevraagd of u ooit lid was van een organisatie

ter ondersteuning van LGBTI verklaarde u van niet, omdat dit nooit bij u is opgekomen en omdat u niet wist welke organisaties er echt werkten met LGBT (zie gehoor CGVS, p.11). U verklaarde echter deze organisaties ook nooit gezocht te hebben (zie gehoor CGVS, p.11). U verklaarde hen wel nodig gehad te hebben maar hen nog niet gevonden te hebben (zie gehoor CGVS, p.11). Nochtans mocht aangenomen worden dat die organisaties toch wel op de betreffende demonstratie aanwezig waren, waardoor het opmerkelijk is dat u verklaarde hen nog niet gevonden te hebben. Verder gevraagd of u dan organisaties in Oeganda kende, verklaarde u er plots heel wat te kennen (zie gehoor CGVS, p.11). U verklaarde ze te kennen omdat u er nu over geleerd hebt. U verklaarde deze organisaties wel al te kennen toen u in Oeganda was, van uw vriendinnen die ook lesbisch zijn (zie gehoor CGVS, p.11). Buiten het feit dat het merkwaardig is dat u nu verklaart toch wel organisaties in Oeganda te hebben gekend, hoewel u eerder verklaarde van niet, dienen ook uw verklaringen betreffende u 'lesbische vriendinnen' die u leerden over deze organisaties met een korrel zout te worden genomen. Gevraagd of u buiten (G.), (M.), (O.) en (B.) andere lesbische vrouwen in Oeganda kende, verklaarde u 'nu wel'. Hierop gevraagd of u die vrouwen ook kende toen u nog in Oeganda woonde, antwoordde u evenwel bevestigend (zie gehoor CGVS, p.16). Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat u deze vrouwen, u noemde (K.) en (J.), helemaal niet 'fysiek' ontmoet hebt. Gevraagd hoe u (K.) dan ooit wel ontmoette, aangezien u uitdrukkelijk stelde dat het niet fysiek was, gaf u aan dat u haar eigenlijk nooit ontmoette maar enkel van haar hoorde via de televisie. Ook betreffende (J.) verklaarde u haar nooit ontmoet te hebben maar haar via het nieuws te kennen (zie gehoor CGVS, p.17). Naderhand geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u zich nooit bij een organisatie aansloot omdat u die niet kende, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u besloot er niet bij te gaan maar dat u ze wel kende (zie gehoor CGVS, p.17).

Al deze vaststellingen betreffende uw verklaringen over uw geaardheid laten toe hieraan geen geloof meer te hechten. U verklaart in België ook een relatie te zijn aangegaan met een vrouw maar dit zijn louter verklaringen van uwentwege waaraan geen geloof meer kan worden gehecht gezien bovenstaande opmerkingen. Ook uw deelname aan bijeenkomsten van het Rainbowhouse op zich toont niet aan dat u een lesbische geaardheid zou bezitten. Bovenstaande vaststellingen worden trouwens nog eens versterkt door ernstige inconsistentie en incoherenties in uw verklaringen voor de verschillende Belgische asielinstanties aangaande uw beweerde problemen in Oeganda.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u voor het CGVS uitdrukkelijk stelde dat uw problemen begonnen op het moment dat u gedwongen werd te huwen (zie gehoor CGVS, p.5). Voor de DVZ had u echter nergens verklaard dat u in Oeganda door uw familie gedwongen werd te huwen. U bracht een gedwongen huwelijk helemaal niet ter sprake. Hiermee geconfronteerd gaf u toe het niet gemeld te hebben op de DVZ en enkel gesproken te hebben over de scene waarbij uw vader u aanviel (zie gehoor CGVS, p.14). Zelfs indien aangegeven werd dat het gehoor kort zou zijn is het niet aannemelijk dat u naliet dit element, al was het maar kort, ter sprake te brengen aangezien het het begin van uw problemen betrof dat u deed vertrekken uit uw dorp en van uw familie, waardoor het bezwaarlijk als een detail kan worden aanzien. Wat betreft die scene waarbij uw vader u aanviel, dient trouwens te worden opgemerkt dat u voor het CGVS stelde dat deze zich voordeed in 2007, toen u net even was teruggekeerd naar uw dorp. U verklaarde dat uw vader toen de familie verzamelde om u opnieuw te vraag te stellen of u wou huwen met de huwelijkskandidaat waarop u nee antwoordde en aankondigde dat u lesbisch was (zie gehoor CGVS, p.6). Voor de DVZ verklaarde u echter dat uw vader de familie verzamelde omdat hij was te weten gekomen dat u lesbisch was en dat hij op de meeting de vraag stelde (of u lesbisch was) waarop u bevestigde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, p.3).

Wat betreft uw eerste arrestatie in Nansana verklaarde u verder voor het CGVS dat het (O.) was die de politie in het politiekantoor op de hoogte bracht van uw lesbische geaardheid en stelde u uitdrukkelijk dat uw burens voor dit incident niet op de hoogte waren van uw geaardheid (zie gehoor CGVS, p.7, 8). Voor de DVZ verklaarde u echter dat u, samen met uw partner, thuis werd opgepakt nadat andere inwoners jullie hadden aangegeven (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, p.2). Verder verklaarde u voor de DVZ sinds mei 2011 ondergedoken te zijn bij een vriendin in Kampala (zie verklaring DVZ, nr.9), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u tot september in uw woning in Kampala bleef wonen, u kreeg pas in september problemen met uw huisbaas waarna u bij (S.) ging wonen vanaf 8 september (zie gehoor CGVS, p.8, 13).

Wat betreft uw reis naar en uw initieel verblijf in België kan nog het volgende worden opgemerkt : Zo verklaarde u voor de DVZ dat (A.) (of (A.)) Belgische was, dat zij uw paspoort regelde waarin uw naam vermeld stond en dat u in België een lesbische relatie had met (A.), die echter ook nog een andere partner had. Omwille van de problemen die daardoor ontstonden diende u naar de DVZ asiel te gaan vragen (zie verklaring DVZ, nrs.21, 35). Voor het CGVS verklaarde u echter dat (A.) Ghanese was, dat (S.) voor uw documenten zorgde, dat u niet weet of uw naam in het paspoort stond en dat u niet weet of (A.) lesbisch is en dat u geen relatie met haar had (zie gehoor CGVS, p.2, 4, 14).

Wat betreft uw verklaringen betreffende het gedwongen huwelijk dat u riskeerde in Oeganda kan nog het volgende worden opgemerkt : Vooreerst dient hier herhaald te worden dat u naliel dit te vermelden tijdens uw gehoor op de DVZ, wat reeds de ernst van uw vrees danig aantast. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u aanhaalt dat alle vrouwen in de noordwestelijke regio van Oeganda gedwongen worden te huwen en hun man niet zelf kunnen kiezen (zie gehoor CGVS, p.14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u 'tijd kreeg om te beslissen' of u al dan niet inging op het huwelijksaanzoek (zie gehoor CGVS, p.5), wat toch allerm minst laat uitschijnen dat u uw man niet zelf kon kiezen. Bovendien verklaarde u verder dat uw vader u vroeg 'of ik wou trouwen of NIET' (zie gehoor CGVS, p.6), wat opnieuw toch enige ruimte tot zelfbeschikking aantoont. Ook de vaststelling dat u blijkbaar zonder al teveel moeite, met de hulp van uw nicht, uw dorp kon verlaten en zich kon vestigen in Kampala, waarna u geen contact meer had met uw familie tot u zelf besloot hen weer op te zoeken, toont aan dat uw beweerdde problemen omwille van een 'gedwongen' huwelijk erg gerelativeerd dienen te worden. Uw verklaring dat u terugkeerde naar uw dorp omdat u voelde dat u uw familie beledigd had door te vertrekken zonder iets te laten weten en omdat u zich wou verontschuldigen bij hen, tast eveneens de ernst van uw vrees aan. Bovendien toonde u aan reeds een eerste maal dergelijk huwelijk te hebben kunnen ontlopen, waardoor kan aangenomen worden dat dit ook wel een tweede keer zou lukken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een geboorteakte neer, afgeleverd op 24/5/2012. Deze geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze geboorteakte als 'geboorteplaats' '23/08/1989' vermeldt, waardoor bovendien reeds ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit ervan. U legt ook een 'avis psychologique' van een psycholoog voor (dd.23/4/2013). Dit document stelt dat u met de psycholoog praat over de vrees die u hebt en de vervolgingen die u hebt ondergaan omwille van uw homoseksualiteit. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit het document blijkt dat de psycholoog zich baseert op uw verklaringen aan hem, ook wat betreft de symptomen die u zou vertonen. De psycholoog doet in deze geen uitspraak over de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan hem, noch over het feit of hij de geloofwaardigheid ervan heeft nagegaan. Bijgevolg kan een dergelijk document niet weerhouden worden als bewijs voor uw verklaringen, zeker niet in het licht van bovenstaande bemerkingen aangaande de geloofwaardigheid ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Zij citeert de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de elementen van deze definitie toe op haar feitenrelaas en situatie.

Verzoekster betoogt dat verweerder slechts subjectieve meningen hanteert en haar verklaringen uit hun context haalt om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar geaardheid. Volgens verweerder zou iedere lesbienne in Oeganda lid moeten zijn van een organisatie en geen geloof mogen hebben. Dit zijn eigen opinies die geen afbreuk doen aan haar geaardheid noch aan het gegeven dat lesbiennes in Oeganda worden vervolgd. Dat het om louter persoonlijke meningen gaat blijkt ook uit de opmerkingen die verzoeksters advocaat overmaakte aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Hieruit blijkt dat verweerder vooringenomen was gezien perfect kon worden aangegeven welke elementen verdacht werden geacht.

Verzoeksters woorden werden uit de context gehaald waar wordt gemotiveerd dat zij zei dat zij een normaal leven kon hebben in Oeganda. Zij gaf aan dat haar relaties in het geheim moesten, ondervond veel problemen en verwijst naar haar verklaringen bij het CGVS. Zij gaf niet aan dat zij haar relatie open en bloot kon beleven. Zolang het verborgen bleef en zij bij haar vriendin kon zijn was zij echter gelukkig met haar leven.

Verzoekster ontkent te hebben gezegd dat zij open en bloot een relatie aanging met O. en verwijst in deze naar haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS.

Verzoekster schetst de omstandigheden van de familiemeeting, stelt dat zij de onderdrukking niet meer aankon en geeft aan dat zij tijdens de meeting zo werd geterroriseerd dat zij eruit flapte dat zij lesbisch was. Dit is een menselijke reactie. Verweerder negeert haar sterke karakter en het is aannemelijk dat zij nood had aan een 'coming-out'. Verzoekster citeert uit een Franstalig arrest van de RvV.

Dat zij niet verplicht werd om te trouwen betreft een eigen conclusie van verweerder. De vraag was niet of zij moest trouwen of niet doch wel of zij op dat moment wou trouwen of later.

Volgens verweerder mag geen enkele lesbienne gelovig zijn. Verzoekster groeide op met het protestants geloof. Zij gaf aan dat zij hiertegenover kritisch stond doch verweerder mag niet verwachten dat zij niet meer zou geloven in haar religie. Verzoekster citeert uit een Franstalig arrest van de RvV.

Waar haar een gebrek aan interesse wordt verweten inzake andere lesbische vrouwen en hun problemen, stelt verzoekster te hebben aangegeven dat er problemen waren voor lesbiennes in Oeganda. Verder was zij op de hoogte van activisten die opkomen voor de rechten van homoseksuelen en lesbiennes. *“Verzoekster heeft het stereotiepe beeld alsof verzoekster met honderden lesbiennes zou moeten omgaan”*. Voorts is het in Oeganda niet gebruikelijk dat men te koop loopt met een homoseksuele geaardheid. Daarom kende zij niet veel lesbiennes.

Verweerder acht het ten onrechte ongeloofwaardig dat verzoekster deelnam aan een demonstratie zonder lid te zijn van een organisatie. Zij ging mee op initiatief van haar vriendin en was niet klaar om bij een organisatie te gaan.

Omtrent het ontbreken van contact met G., verwijst verzoekster naar de situatie waarin zij zat en het gegeven dat zij haar gsm moest verkopen. Nadien trachtte zij wel contact op te nemen maar lukte dit niet. Het klopt dus niet dat geen contact werd opgenomen. Verweerder gebruikt ten onrechte verzoeksters onwetendheid over de vraag of de neef van G. de familie van G. op de hoogte bracht om haar relaas af te breken. Verweerder negeert hiermee het geheel van het gehoor. Hieruit blijkt duidelijk dat zij haar partner kende.

Verzoekster stelt dat in het administratief dossier niet staat dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat haar vader wist dat zij lesbisch was voor zij het hem vertelde op de familiemeeting. Zij gaf dezelfde datum en dezelfde feiten, zij het meer beknopt.

Verzoekster wijst erop dat zij zowel bij de DVZ als bij het CGVS aangaf dat het de burens waren die de politie erbij haalden bij haar eerste arrestatie.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zij een relatie had met Anais doch er staat enkel dat zij onderdook bij vriendin (zonder lidwoord) en dat een Belgische vrouw een Oegandees paspoort regelde. Anais is van Ghanese origine en woont in België. Verzoekster ontkent bij het CGVS te hebben gezegd dat S. haar papieren regelde. Zij reisde naar België samen met Anais.

Waar wordt gemotiveerd dat haar geboorteakte een materiële vergissing bevat, stelt verzoekster dat aan haar Oegandese origine niet kan worden getwijfeld.

Verweerder negeert volgens verzoekster een belangrijk element, met name dat zij niet meer kon leven in Oeganda wegens de toenemende homohaar. Zij is lesbisch en overeenkomstig de rechtspraak van de RvV dient *“verzoekster”* te onderzoeken of het voor lesbiennes mogelijk is om niet aan schade te worden blootgesteld. Verzoekster citeert uit drie arresten van de RvV. Hoewel haar homoseksuele gevoelens in talrijke passages geloofwaardig naar voor komen worden deze genegeerd.

Het verwijt wordt zelfs gemaakt dat zij een relatie in België verzoon. Dit is kwetsend voor verzoekster en haar vriendin. Zij legt op heden verschillende documenten voor die staven dat zij lesbisch is. Zo is zij bekend bij verschillende homo-organisaties (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6), is zij in België helemaal aan het openbloeien (*ibid.*, bijlage 7), neemt zij deel aan diverse evenementen (*ibid.*, bijlage 8) en legde zij een getuigenis neer van haar psycholoog. Verweerder hield onvoldoende rekening met hoe zij haar geaardheid zelf beleefde. Zij had een partner, had hiermee genoeg en haar hart brak toen zij vertrok en haar partner diende achter te laten. Zij krijgt nu geen contact meer en is ongerust.

Verzoekster stelt dat zij zich in haar land niet kon aansluiten bij organisaties wegens de homofobe context en omdat zij niet te koop wilde lopen met haar geaardheid.

Zij verwijt verweerder voorts dat het attest van de psycholoog zomaar naast zich neer werd gelegd terwijl dit een geïndividualiseerd inzicht bevat vanwege een professioneel. Verzoekster verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV.

Verzoekster bekam recent een arrestatiebevel, afgeleverd op haar naam. Hierin staat duidelijk dat zij gekend staat als lesbienne en dat dit niet mag in Oeganda. Zij voegt dit in faxkopie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 16).

Bij schrijven van 8 juli 2013 maakt verzoekster het origineel arrestatiebevel over aan de RvV (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* en de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij verwijst naar het eerste middel en benadrukt als lesbienne afkomstig te zijn van Oeganda. Verweerder motiveert niet waarom haar, als lid van een risicogroep, de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend. Verweerder argumenteert enkel in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster behoort tot een risicogroep zodat het risico reëel is dat zij, *“bij terugkeer naar Afghanistan”*, wordt blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog algemene informatie bij het verzoekschrift omtrent de situatie van homoseksuelen in Oeganda (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 12-14).

2.2.1. De twee middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoekster niet preciseert welk artikel van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 zij geschonden acht en evenmin duidt op welke wijze dit zou zijn gebeurd, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS vooringenomen zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Noch uit de e-mail van verzoeksters advocaat aan het CGVS (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3), noch uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan zulke vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.7. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster blijkens het niet-betwiste feitenrelaas slechts een aantal weken nadat zij in België toekwam een asielaanvraag indiende. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliel dit te doen en eerst gedurende vijftien dagen bij een vriendin verbleef alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Verzoekster beroept zich in het kader van haar asielaanvraag op een voorgehouden lesbische geaardheid. In het kader van onderhavig beroep en ter adstructie van deze geaardheid brengt zij een arrestatiebevel bij (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 16; stuk 4). Aan dit stuk kan niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Zo bevat de hoofding een aantal opvallende fouten, daar waar hierin verkeerdelijk "**eTHE REPUBLIC O UGANDA**" staat in plaats van "**THE REPUBLIC OF UGANDA**" en hierin tevens de vermelding "**CRIMINAL SESSION**" (of "**Criminal Section**") foutief geschreven staat als "**CRIMINAL SESSEION**". Verder is het bevreemdend dat dit stuk de vermelding bevat dat het is gericht aan "**EACH AND EVERY POLICE OFFICER**". Voorts bevat ook de tekst van dit document een aantal opvallende fouten. Verzoekster wordt hierin namelijk verkeerd omschreven als "**a residence of Nansana**" in plaats van "**a resident of Nansana**". Tevens zou zij schuldig zijn aan het misdrijf "**Lesbirianism**", daar waar dit "**Lesbianism**" moet zijn. Dat verzoekster zich bedient van een dermate dubieus document, dat zou uitgaan van de hoogste rechtsinstantie in Oeganda, ter adstructie van haar beroep en geaardheid, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

De voormelde vaststelling klemmt nog des te meer daar zij daarnaast een geboorteakte neerlegt die zou zijn uitgereikt op 24 mei 2012 (administratief dossier, stuk 15: documenten). Verzoekster verklaarde dat haar nicht deze ging halen en maakte nergens melding van problemen bij het bekomen van dit stuk (administratief dossier, stuk 4, p.2). Het is niet plausibel dat de Oegandese overheid, indien verzoekster daadwerkelijk gekend stond als lesbienne en werd gezocht, probleemloos een geboorteakte zou uitreiken op haar naam. Ook de geboorteakte in kwestie is bovendien van bedenkelijk allooi. Zo is het, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bevreemdend dat bij de vermelding geboorteplaats een datum wordt weergegeven. Tevens is het niet aannemelijk dat dergelijk document een vermelding zou bevatten van het beroep van de betrokkene.

Verzoekster doet een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij hieruit afleidt dat volgens verweerder geen enkele lesbienne gelovig mag zijn. In de beslissing wordt immers niet gesteld dat verzoekster niet gelovig mag zijn, doch wel dat zij merkwaaardige verklaringen aflegde omtrent de wijze

waarop zij haar geloofsovertuiging verenigde met haar geaardheid. In dit kader wordt met recht opgemerkt dat het bevreemdend is dat zij zich zelfs nooit vragen zou hebben gesteld en niet kritisch stond tegenover de overtuiging die gangbaar is binnen haar religie ten aanzien van lesbiennes, alsmede dat zij deze religie zelfs verdedigde door op te merken dat het niet elke dag is dat zij hierover spreken, te meer gelet op haar voorgehouden sterke karakter, haar wil om dingen te ontdekken en de zware discussies die zij over haar geaardheid reeds voerde op jonge leeftijd.

Evenmin wordt in de bestreden beslissing, zoals verzoekster tracht te laten uitschijnen, gemotiveerd dat alle lesbiennes aangesloten moeten zijn bij een organisatie. Wat hierin wel wordt vastgesteld, is dat verzoekster niet op een doorleefde en coherente wijze bleek te kunnen aangeven waarom zij geen lid was van een organisatie, alsmede dat zij incoherente verklaringen aflegde omtrent haar houding ten aanzien van en kennis over zulke organisaties. Omtrent de reden waarom zij nooit lid werd van dergelijke organisatie verklaarde zij aanvankelijk dat zij dit niet wilde, dat het nooit bij haar opkwam en dat zij niet wist welke organisaties opkwamen voor de rechten van lesbiennes. Tevens stelde zij dat zij nooit naar zulke organisaties zocht. Vervolgens gaf zij dan weer aan dat zij zulke organisaties wel nodig had doch ze nooit vond. Wanneer zij erop werd gewezen dat deze organisaties toch aanwezig moeten zijn geweest bij de demonstratie waaraan zij verklaarde deel te hebben genomen, gaf zij aan te denken dat dit inderdaad het geval moet zijn geweest doch dat zij deze niet kon contacteren omdat zij werden gearresteerd. Nadien contacteerde zij hen evenmin, ondanks dat zij aangaf dat deze organisaties haar misschien konden helpen (*ibid.*, p.11). Even verder beweerde verzoekster dat zij wel heel wat organisaties kende die in Oeganda opkomen voor de rechten van lesbiennes. Wanneer werd doorgevraagd over hoe zij deze leerde kennen legde zij echter incoherente verklaringen af. Eerst stelde zij dat zij dit leerde van vriendinnen die eveneens lesbisch zijn, om onmiddellijk daarna aan te geven dat deze vriendinnen haar dit niet leerden doch dat zij dit vernam via het internet. Vervolgens wijzigde zij haar verklaringen opnieuw en beweerde zij, ondanks dat zij eerst herhaaldelijk liet uitschijnen dat zij over deze organisaties nu pas leerde, dat zij in Oeganda reeds de organisaties in kwestie kende. Dit is manifest in strijd met haar hoger aangehaalde verklaringen. Deze maal beweerde zij daarnaast dat zij geen contact opnam met deze organisaties niet omdat zij dit niet wilde, omdat zij hen niet kende, omdat zij hen niet zocht of omdat zij hen niet vond, doch wel omdat zij dit niet nodig achtte omdat zij het gevoel had dat haar leven normaal was (*ibid.*, p.11). Even verder gaf zij nogmaals aan dat zij wel wist dat deze organisaties bestonden doch dat zij besloot er niet bij te gaan (*ibid.*, p.17). Ook dit kan in het geheel niet worden gerijmd met haar hoger aangehaalde verklaringen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven wordt bovendien ernstig ondergraven doordat zich een frappante omissie voordoet in haar verklaringen bij de DVZ. Daar waar zij bij het CGVS, zowel wanneer gevraagd werd wanneer haar problemen begonnen als wanneer zij de kans kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, uitdrukkelijk stelde dat haar problemen begonnen in 2006, op het moment dat zij hoorde dat zij gedwongen zou worden uitgehuwelijkt (*ibid.*, p.5), maakte zij hiervan in de vragenlijst nergens enige melding (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel en frappant element als een gedwongen huwelijk dat kennelijk onverenigbaar was met haar geaardheid, de aanvang vormde van haar problemen en de aanleiding was voor het initiële vertrek uit haar dorp en het verlaten van haar familie, hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet zij het beweerde gedwongen huwelijk niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij tevens uitdrukkelijk dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met haar autoriteiten of medeburgers.

Verzoekster legde bovendien incoherente verklaringen af aangaande één van de kernelementen van haar relaas, meer bepaald de familiemeeting die zou hebben plaatsgevonden. Uit haar verklaringen in de vragenlijst blijkt, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, wel degelijk dat haar vader voor de familiemeeting wist, minstens vermoedde dat zij lesbisch was, en daarom deze meeting bijeenriep. Zij verklaarde immers: *"In 2007 verliet ik mijn woning omdat mijn vader was te weten gekomen dat ik lesbisch was. Mijn vader verzamelde de familie. Hij kwam me de vraag stellen en ik bevestigde"* (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter dat zij aanvankelijk de woning verliet omdat zij gedwongen diende te huwen, stelde zij in 2007 kort te zijn

teruggekeerd naar haar dorp en beweerde zij dat haar vader deze gelegenheid aangreep om een familiemeeting te verzamelen, en dit omdat zij eerder niet gehoorzaamde aan diens wens om te huwen en met het oogmerk om haar opnieuw te vragen, in aanwezigheid van iedereen, of zij wilde trouwen (administratief dossier, stuk 4, p.6).

Nog daargelaten dat het bevreemdend is dat verzoekster, hoewel zij eerder ongehoorzaam was en hoewel er een gedwongen huwelijk boven haar hoofd hing, zou zijn teruggekeerd naar haar familie wanneer zij haar schoolresultaten moest gaan halen en daar zelfs verscheidene dagen zou zijn gebleven, is het, in acht genomen de Oegandese homofobe context en zelfs indien zij onder druk zou zijn gezet, manifest ongeloofwaardig dat zij op een familiemeeting en in de aanwezigheid van een aantal van de dorpsoudsten haar lesbische geaardheid bekend zou maken. Evenmin is het plausibel dat zij daarbij haar partner, G. in gevaar zou brengen door haar identiteit kenbaar te maken (*ibid.*, p.6).

De geloofwaardigheid van de relatie met G. wordt verder ondergraven door haar vage verklaringen omtrent deze persoon. Zo blijkt uit haar verklaringen, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, dat zij niet wist of de neef van G. de familie van G. op de hoogte bracht van haar lesbische geaardheid en is het niet aannemelijk dat zij hierover met elkaar niet zouden hebben gesproken. Tevens blijkt hieruit dat zij, daar waar zij even verder beweerde dat de familie van G. nu wel op de hoogte zou zijn, niet kon aangeven hoe G. wist dat haar moeder dit vermoedde, terwijl verwacht kan worden dat zij op dergelijke gespreksonderwerpen zouden ingaan. Verder bleek verzoekster niet te weten of G. andere vrouwelijke partners had, en dit ondanks dat zij wel wist dat G. een mannelijke partner zou hebben gehad. Verder is het merkwaardig dat G. gedurende het jaar dat zij zouden hebben samengewoond in het geheel geen bezoek zou hebben gekregen, en dit ondanks dat zij vriendinnen zou hebben gehad voor wie zij niets te verbergen had.

Verzoekster legde ook incoherente verklaringen af aangaande haar ontmoetingen met G. Aanvankelijk stelde zij tijdens het gehoor bij het CGVS dat zij met G. in 2009 voor de laatste maal echt contact had en preciseerde zij: *“daarna konden we enkel nog communiceren via telefoon”*. Vervolgens bevestigde zij uitdrukkelijk dat zij G. in 2009 voor de laatste keer had gezien (administratief dossier, stuk 4, p.2-3). Later tijdens het gehoor beweerde zij echter dat zij en G. elkaar nog contacteerden na 2009 en voegde zij toe: *“en we zagen elkaar op occasionele basis”* (*ibid.*, p.8).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, wanneer zij wist dat haar vertrek uit Oeganda nakend was, G. hiervan niet op de hoogte zou hebben gebracht, niet vroeg of zij mee kon en aan deze mogelijkheid zelfs niet zou hebben gedacht, hoewel zij eerder verklaarde dat zij er samen ooit aan dachten om het land te verlaten. Dat zij haar gsm moest verkopen vormt hiervoor geenszins een afdoende verklaring. In de bestreden beslissing wordt inzake deze verklaring terecht opgemerkt dat zij, wanneer zij ermee werd geconfronteerd dat zij toch iemand anders gsm kon gebruiken, plots een andere verklaring gaf, met name dat zij niet zou hebben geweten dat zij het land ging verlaten. Deze verklaring kon, gelet op de overige verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing, evenmin overtuigen nu zij duidelijk wel op de hoogte was van het feit dat zij het land zou verlaten. Desondanks vroeg zij niet of G. meekon en overwoog zij deze mogelijkheid zelfs niet. Het voormelde klemte nog des te meer daar verzoekster, ondanks dat zij haar relatie met G. omschreef als een heel diepe relatie en hoewel zij stelde van G. nog heel veel te houden, niet aantoonde vanuit België ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen teneinde contact op te nemen met G. Uit haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt nochtans dat zij wist waar G. woonde (*ibid.*, p.8) en dat zij nog contact heeft met haar nicht in Oeganda (*ibid.*, p.3), zodat verwacht kon worden dat zij via deze weg contact zou trachten te maken met G.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeksters verklaringen omtrent de wijze waarop zij ontdekte dat O. lesbisch was en over hoe zij een relatie begonnen niet doorleefd en incoherent zijn. Verzoekster komt in dit kader niet verder dan een loutere herhaling van deze verklaringen, hetgeen de pertinente motivering ter zake niet kan weerleggen.

Verzoekster legde voorts incoherente en vage verklaringen af inzake haar vermeende eerste arrestatie. In de vragenlijst maakte zij nergens enige melding van de rol die O. hierin zou hebben gespeeld of van een vechtpartij die hiertoe aanleiding gaf. Zij stelde slechts dat zij samen met haar partner werd opgepakt nadat andere inwoners hen hadden aangegeven (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS gaf zij echter duidelijk aan dat de andere inwoners voor hun arrestatie niet op de hoogte waren van hun geaardheid en stelde zij dat de arrestatie te wijten was aan het feit dat er een vechtpartij ontstond omdat O. jaloers was, dat de burens omwille van deze vechtpartij de politie

waarschuwden en omdat O. hen vervolgens ervan beschuldigde lesbiennes te zijn (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Deze vaststelling klemt nog des te meer daar het niet plausibel is dat O., die zelf lesbisch was, die een relatie zou hebben gehad met verzoekster en die in de aanwezigheid van twee andere lesbische vrouwen en in een verhitte discussie werd aangetroffen, ten aanzien van de politie zou melden dat verzoekster en haar partner lesbisch waren, gezien aangenomen kan worden dat zij zichzelf hiermee eveneens verdacht maakte. Voorts is het bevreemdend dat verzoekster in de vragenlijst aangaf zich de datum in 2008 waarop ze werd gearresteerd niet meer te herinneren (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2), terwijl zij maanden later bij het CGVS deze datum plots wel kon geven (administratief dossier, stuk 4, p.8). Verder kon zij niet preciseren hoeveel de neef van G. zou hebben betaald voor hun vrijlating (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2) en wist zij niet hoelang O. in detentie zou zijn gebleven (administratief dossier, stuk 4, p.9).

Verzoekster slaagt er evenmin in haar beweerde tweede arrestatie en detentie aannemelijk te maken. Daar waar deze zou hebben plaatsgevonden naar aanleiding van een demonstratie waaraan zij deelnam, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster haar persoonlijke engagement bij deze demonstratie in de loop van haar procedure en doorheen het afleggen van haar verklaringen gevoelig afzwakte. Voorts bleek zij niet te weten wie deze demonstratie organiseerde en wist zij niet hoe haar partner G., die haar aanzette tot de deelname, van het plaatsvinden van deze demonstratie op de hoogte was (*ibid.*, p.10-11). Nochtans kan worden aangenomen dat zij het hierover zouden hebben gehad in het kader van hun deelname aan de demonstratie.

Verzoekster legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de lesbische vrouwen die zij persoonlijk kende in Oeganda. Zij verklaarde in de loop van het gehoor bij het CGVS dat zij buiten de reeds ter sprake gebrachte vier lesbische vrouwen, G., M., O. en B. fysiek geen andere lesbische vrouwen kende in Oeganda (*ibid.*, p.17). Wanneer even verder werd gevraagd of zij ooit naar plaatsen ging waar lesbiennes elkaar ontmoeten, beweerde zij echter dat zij naar een bar zou zijn gegaan omdat een vriendin van hen, J. genaamd, hen uitnodigde op een feestje. Zij preciseerde dat J. lesbisch was en stelde dat zij J. leerde kennen via G. (*ibid.*, p.18). Bovendien legde zij omtrent de lesbische vrouwen die zij kende vage verklaringen af en getuigen haar verklaringen van een gebrek aan interesse voor deze vrouwen en hun problemen. Uit de verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat zij niet in staat bleek aan te geven hoe G. ontdekte dat B. ook lesbisch was, dat zij evenmin wist hoe G. en J. elkaar leerden kennen en dat zij met haar partners niet bleek te hebben gesproken over eventuele problemen die hun lesbische geaardheid veroorzaakte.

Verzoekster legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de periode waarin zij ondergedoken zou hebben geleefd. Bij het CGVS beweerde zij dat zij slechts in september uit haar huis werd gezet en verhuisde naar een vriendin (administratief dossier, stuk 4, p.13), terwijl zij eerder bij de DVZ beweerde reeds in mei 2011 te zijn ondergedoken bij een vriendin (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.9).

Verzoekster legde tevens tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over haar beweerde reisweg per vliegtuig naar België. Zo blijkt uit haar verklaringen bij het CGVS wel degelijk dat zij aangaf dat S. haar documenten regelde, dat deze persoon dit regelde via enkele collega's van haar en dat zij hiertoe aan S. zowel haar foto gaf als het geld om de collega's te betalen (administratief dossier, stuk 4, p.2), terwijl zij eerder bij de DVZ beweerde dat Annelies of Analis haar paspoort voor haar regelde (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.21, 35). Verzoekster bleek voorts niet zeker te weten waar zij een tussenlanding maakte en kon evenmin preciseren met welke vliegtuigmaatschappijen zij reisde (*ibid.*, nr.35). Zij legde verder tegenstrijdige verklaringen af omtrent de nationaliteit van Annelies of Analis, nochtans de persoon die haar zou hebben vergezeld op haar reis naar België en bij wie zij alhier vijftien dagen zou hebben verbleven. Bij de DVZ stelde zij herhaaldelijk dat dit een Belgische vrouw was (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.21, 35). Wanneer bij het CGVS werd gevraagd of deze persoon Belg was, antwoordde zij echter: "*nee. Ze is van Ghana*" (administratief dossier, stuk 4, p.4). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen. Dit klemt overigens nog des te meer daar verzoekster de volledige naam van Annelies of Analis niet kon geven (administratief dossier, stuk 4, p.4) en in het geheel geen details kon geven inzake het adres of de woonplaats van deze persoon, hoewel zij hier vijftien dagen zou hebben verbleven (*ibid.*, p.5; administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.35).

Bovendien legde zij, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, kennelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent het al dan niet hebben van een kortstondige lesbische relatie met Annelies of Analis na aankomst in België en tijdens haar verblijf bij deze persoon. Bij de DVZ verklaarde zij dat zij in de woning van Annelies of Analis mocht blijven, dat zij met haar intussen een lesbische relatie had, dat

deze Annelies of Analis echter nog een partner had en dat daardoor een woordenwisseling ontstond waardoor zij gedwongen werd de woning te verlaten en asiel aan te vragen (*ibid.*, nr.35). Bij het CGVS stelde verzoekster echter dat Annelies of Analis bepaalde gedragingen had waardoor je kon denken dat zij lesbisch was doch dat zij niet echt wist of dit ook daadwerkelijk zo was. Tevens ontkende zij eenduidig met deze persoon een lesbische relatie te hebben gehad (administratief dossier, stuk 4, p.14).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde geaardheid en asielrelaas.

De neergelegde documenten en informatie vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te herstellen.

Het arrestatiebevel (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 16; stuk 4) en de geboorteakte (administratief dossier, stuk 15: documenten), werden reeds hoger besproken.

De attesten en foto's waaruit blijkt dat verzoekster in België deelnam aan een aantal activiteiten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 6-8) en het gegeven dat zij het regenbooghuis bezocht (administratief dossier, stuk 15: documenten), kunnen hoogstens aantonen dat zij in België aanwezig was bij activiteiten van de vermelde organisaties en deze activiteiten bijwoont. Deze attesten vormen, gelet op de voormelde vaststellingen, echter geen bewijs voor haar beweerde geaardheid, noch voor haar vermeende problemen in haar land van herkomst.

Het neergelegde 'Avis psychologique' van 23 april 2013 weegt evenmin op tegen voormelde vaststellingen (administratief dossier, stuk 15: documenten). Dit document werd immers opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoekster, die met de psycholoog praatte over de vrees die zij zou hebben en de vervolgingen die zij zou hebben ondergaan omwille van haar homoseksualiteit. De psycholoog baseert zich daarbij, ook wat betreft haar symptomen, volledig op verzoeksters verklaringen, zonder uitspraak te doen over de geloofwaardigheid van deze verklaringen of over het feit dat de geloofwaardigheid ervan werd nagegaan.

De informatie inzake de situatie van homoseksuelen in Oeganda kan aan de voormelde vaststellingen ook geen afbreuk doen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 12-14). Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre verzoekster verwijst naar arresten van de RvV, kan nog worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht, dat de rechtspraak van de RvV geen precedentwaarde heeft en dat elk dossier individueel wordt beoordeeld.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de *sub* 2.2.7. gedane vaststellingen inzake haar asielmotieven, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS